

SERIA ȘCOALA SOLOMONARILOR

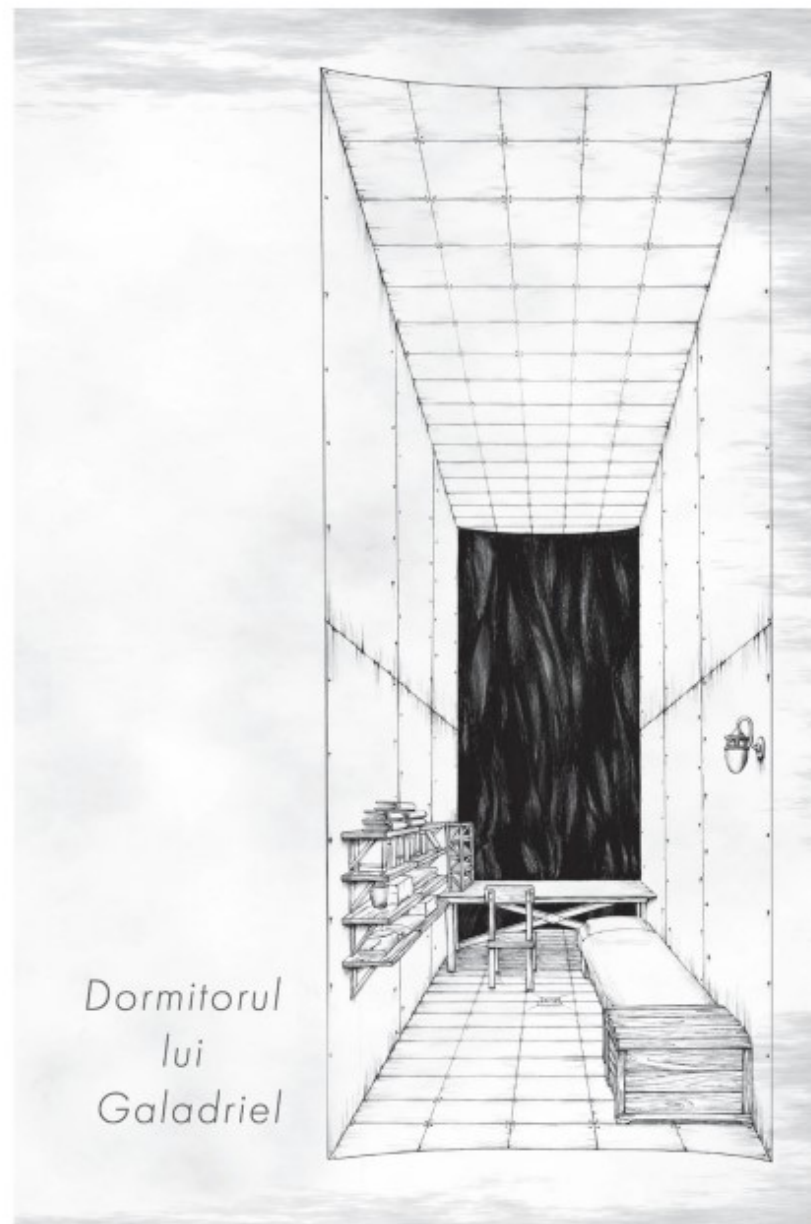
Educație fatală
Ultimul absolvent
The Golden Enclaves

NAOMI NOVIK
ULTIMUL
ABSOLVENT

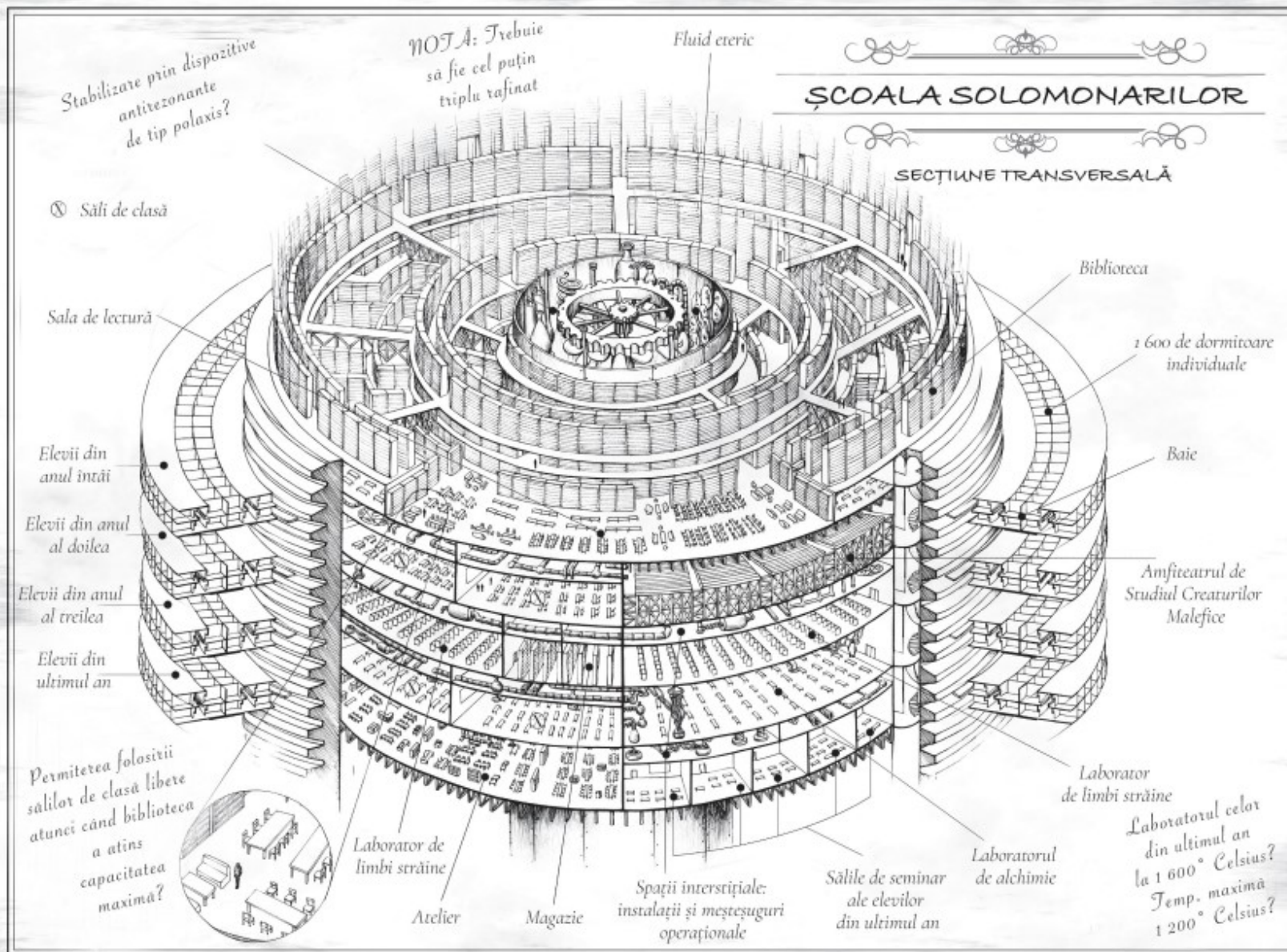
A doua lecție la Școala Solomonarilor

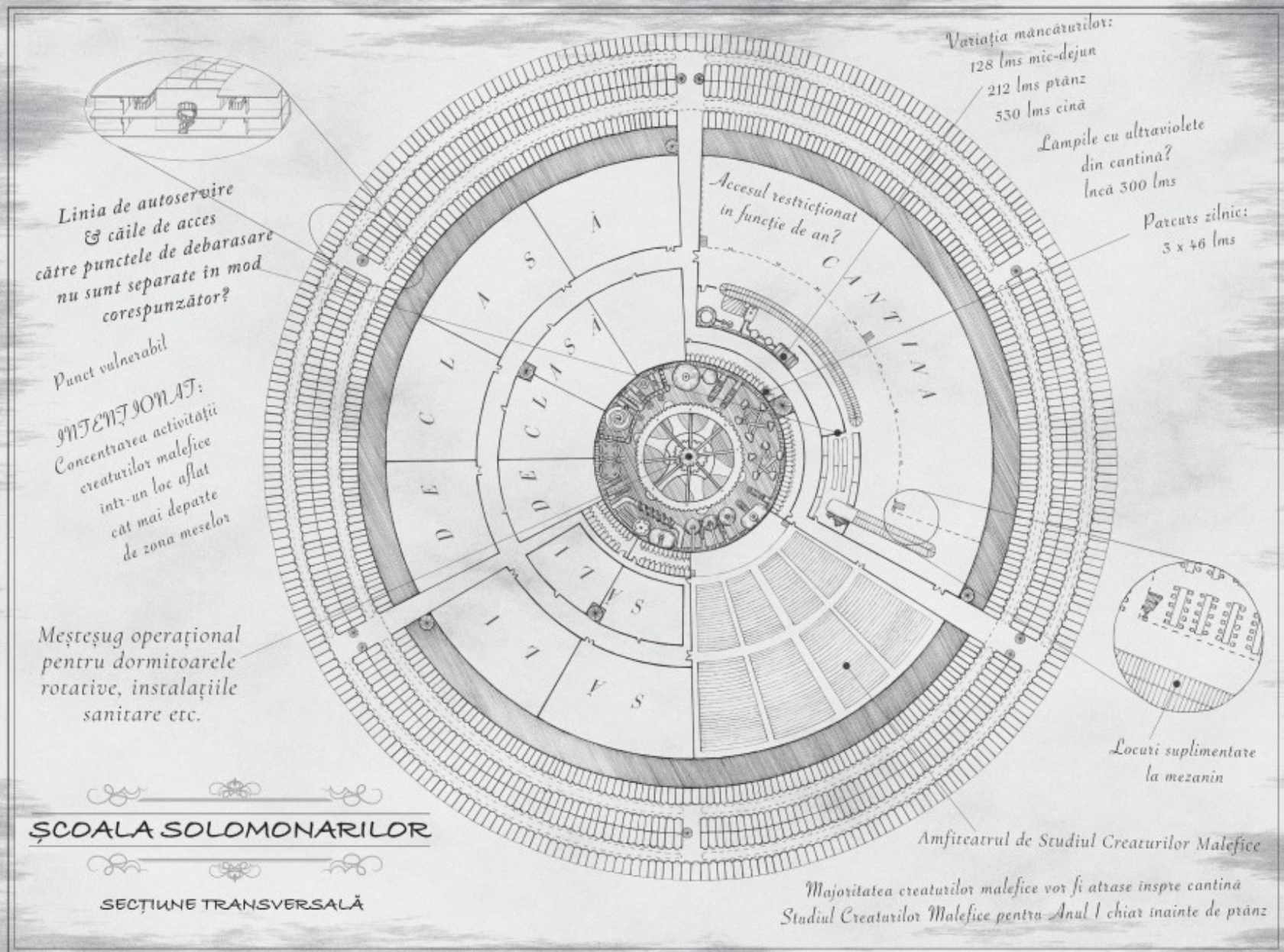
Traducere din limba engleză de
IRINA ORNEA

ARMADA

*Dormitorul
lui
Galadriel*

CAPITOLUL 1 VIPERĂ-TOLBĂ

„**T**ine-te cât mai departe de Orion Lake!“
Majoritatea oamenilor religioși sau spirituali pe care-i cunosc – și, sinceră să fiu, aceștia sunt, în mare parte, genul de oameni care aterizează într-o comună vag păgână din Țara Galilor, restul fiind copii de vrăjitori, terorizați că au fost înghesuiți într-o școală care încearcă să-i omoare – imploră, în mod constant, o zeitate atotștiutoare și binevoitoare să le dea sfaturi utile prin intermediul semnelor miraculoase sau al prevestirilor. Fiind fiica mamei mele, sunt în măsură să spun că nu le-ar conveni să le primească. Nu-ți *dorești* sfaturi misterioase și inexplicabile de la cineva care-ți vrea tot binele din lume și care apreciază negreșit lucrurile corect, limpede și clar. Fie îți va spune să faci cum vrei, caz în care nici nu aveai nevoie de sfatul respectiv, fie să faci fix pe dos, caz în care va trebui să alegi între a-i urma sfatul fără tragere de inimă, ca un copilăș forțat să se spele pe dinți și să meargă la culcare la o oră decentă, și a-l ignora, ținând-o posac pe-a ta, cu toate că știi că faptele tale nu-ți vor aduce, negreșit, decât durere și mâhnire.

Dacă vă întrebați pentru care dintre variante am optat, atunci cu siguranță nu mă cunoașteți, căci eram, în mod evident, menită doar pentru durere și mâhnire. Nici n-a fost nevoie să cumpănesc lucrurile. Deși scurt, bilețelul de la Mami fusese, fără doar și poate, bine

intenționat: „Scumpa mea fetiță, te iubesc, fii curajoasă! Și ține-te cât mai departe de Orion Lake!“ Îl citisem pe tot dintr-o privire și-l făcusem numaidecât bucățele, pe loc, între micuții boboci care se fâțâiau de colo-colo. Am mâncat chiar eu bucățica pe care era scris numele lui Orion, iar pe celelalte le-am împărțit.

— Ce-i asta? a zis Aadhya, încă mijind ochii la mine, indignată.

— Te binedispune, i-am răspuns. A încorporat-o Mami în hârtie.

— Da, *mama* ta, Gwen Higgins, a replicat Aadhya, cu și mai multă răceală. Despre care ne-ai vorbit tuturor atât de des.

— Oh, mănânc-o odată, i-am spus, pe cel mai nervos ton de care am fost capabilă după ce tocmai înghițisem bucățica mea.

Nici n-a trebuit să mă străduiesc prea tare să mă enervez. De când sunt aici, la Școala Solomonarilor, nici măcar de soare, de vânt sau de o noapte dormită în siguranță, de nimic nu mi-a fost nici pe departe atât de dor cum mi-a fost de Mami, iar vraja tocmai asta mi-a dat: senzația că sunt ghemuită în pat, cu capul în poala ei, în timp ce îmi mângâie cu blândețe părul, simt mirosul ierburilor pe care le folosește, umezeala primăvărată a pământului din Țara Galilor și aud prin ușa deschisă orăcăitul broaștelor. M-ar fi binedispus incredibil de tare, asta dacă n-aș fi fost totodată extrem de îngrijorată în legătură cu ce încerca să-mi spună despre Orion.

Variante distractive erau cu duiumul. În cea mai *tare* dintre ele Orion era sortit să moară tânăr și într-un mod oribil, ceea ce, ținând cont de înclinația lui pentru acte de eroism, era, oricum, o previziune destul de rezonabilă. Din păcate, să mă bag într-o chestie de un fel sau altul alături de un erou damnat, asta nu e genul de chestie în legătură cu care m-ar preveni Mami, care e, mai degrabă, adepta școlii de gândire „Fă-ți de cap acum, cât mai poți“.

Mami m-ar preveni în legătură cu ceva *nasol*, nu cu ceva *dureros*. Așadar, e clar că Orion era cel mai strălucit răuvrăjitor din câți s-au văzut,

salvând iar și iar viețile tuturor și ascunzându-și planurile ticăloase de, știu și eu, a-i omorî cu mâna lui mai încolo? Sau poate că Mami își făcea griji că e atât de enervant, încât m-ar putea determina pe *mine* să devin cel mai strălucit răuvrăjitor din câți s-au văzut, ceea ce era, probabil, mai plauzibil, dat fiind că asta ar fi, chipurile, oricum menirea mea.

Dar cel mai probabil e că nici Mami nu știa. Avusese, pur și simplu, o presimțire nasoală în privința lui Orion și nu mi-ar fi putut spune motivul nici într-o scrisoare de zece pagini umplute față-verso. O presimțire atât de rea, încât Mami făcuse autostopul tocmai până la Cardiff ca să dea de un boboc și îi rugase pe părinții acestuia să-mi trimită bilețelul de un gram. M-am întins să-l împung pe Aaron într-un umăr mărunțel și pricăjit.

— Hei, ce le-a dat Mami părinților tăi ca să-mi aduci vești?

S-a întors și mi-a răspuns șovăitor:

— Nu cred să le fi dat ceva. A spus că n-are cu ce să plătească și a cerut să vorbească în privat cu ei. Apoi mi-a dat bilețelul, iar mama a stors un pic de pastă de dinți din tub ca să-i facă loc.

Poate părea o nimica toată, însă nimeni nu-și irosește rația de greutate insuficientă pentru patru ani pe pastă de dinți obișnuită; eu, una, mă spăl cu bicarbonat de sodiu procurat din dulăpioarele cu provizii din laboratorul de alchimie. Dacă Aaron avea așa ceva cu el, trebuie să fi fost fermecată cumva: utilă când știi că în următorii patru ani n-o să mai ajungi la dentist. Dându-i acel strop de pastă de dinți cuiva care suferă de o durere nasoală de măsea, ar fi obținut cel puțin o săptămână de cine suplimentare. Iar părinții lui îi răpiseră asta; Mami le ceruse să îi răpească asta propriului copil doar ca să-mi trimită mie acea avertizare.

— Super, am zis, cu amărăciune. Uite, ia o îmbucătură!

I-am dat și lui o fărâmiță din bilețel. Probabil că niciodată nu mai avusese mai mare nevoie de ea ca acum, când tocmai fusese aspirat de

Școala Solomonarilor. E ceva mai bine comparativ cu moartea inevitabilă care-i paște pe copiii de vrăjitori afară, însă nu cu mult.

Chiar atunci au dat drumul liniei de autoservire, iar învâlmășeala creată mi-a întrerupt șirul gândurilor. Când ne așezam la coadă, Liu m-a întrebat încetișor:

— E totul în ordine?

I-am aruncat o privire lipsită de expresie. Nu că mi-ar fi citit gândurile sau ceva de genul ăsta, dar sesiza până și cel mai mic detaliu și pune lucrurile cap la cap. A arătat cu degetul înspre buznarul în care pusesem ultimul rest de bilețel, bilețel al cărui conținut nu-l împărțisem nici măcar când împărțeam părțile din el, cuprinsă de o incântare care ar fi trebuit să mă împiedice să cad pe gânduri. Ce mă deruta era că întrebuse. Nu eram obișnuită să mă întrebe cineva de sănătate, darămite să observe că sunt supărată. Asta dacă nu sunt atât de supărată, încât să las impresia că mă pregătesc să le dau foc tuturor celor aflați în preajma mea – ce-i drept, mi se mai întâmplă, și nu doar din când în când.

Mi-a luat ceva să mă lămuresc că, de fapt, nu voiam să vorbesc despre bilețel. Niciodată nu mai fusesem în situația de a lua o asemenea decizie. Iar asta însemna că îi spun adevărul lui Liu când dau din cap ca pentru a zice *da, totul e în ordine*, simțind cum buzele mi se întind într-un zâmbet puțin stingher – o expresie nefamiliară. Liu mi-a zâmbit, la rândul ei, după care ne-a venit rândul la coadă și ne-am concentrat și noi, ca toată lumea, pe umplutul tăvilor.

Îi pierdusem pe boboci când începuse servirea: lor le vine rândul la urmă, firește, iar noi acum aveam privilegiul dubios de a fi primii. Însă, dacă-ți permiți, nu te împiedică nimic să iei mâncare și pentru ei, iar noi ne permiteam, cel puțin astăzi. Pereții școlii erau încă puțin călduți după ciclul de purificare de final de an. Creaturile malefice care nu fuseseră făcute scrum de-abia începeau să se târască afară din cotloanele

întunecate în care se pitiseră; acum erau cele mai mari șanse ca mâncarea să nu fi fost contaminată. Așa că Liu a luat cutii de lapte pentru verișorii ei, iar eu, ce-i drept, fără prea mare tragere de inimă, am luat încă o porție de paste, pentru Aaron. Practic, nu i se cuvenea nimic în schimbul bilețelului – potrivit etichetei Școlii Solomonarilor, eu, una, nu îi datoram nimic, lucrurile astea se stabilesc afară. Însă, până la urmă, afară nu primise nimic la schimb.

Era ciudat să fiu aproximativ prima la coadă, cu cantina aproape goală și cu o coadă enormă și șerpuitoare de copii înșirați de-a lungul pereților pe trei rânduri, cei din anul al doilea împungându-i pe boboci ca să le arate plăcile din tavan, gurile de scurgere din podea și pe cele de ventilație din pereți, ca pe viitor să stea cu ochii pe ele. Ultimele mese rămase pliate erau îngrămădite la loc în spațiul în care urmau să dea iama bobocii, desfăcându-se cu bufnituri și scârțâieli. Prietena mea Nkoyo – oare pot considera că mi-e și ea prietenă? Mă gândeam c-aș putea, dar, cum n-am primit încă nicio notificare, o să mă mai îndoiesc o vreme – o luase înainte împreună cu cei din cercul ei apropiat și se așezase la o masă de primă mână, poziționată în cercul aflat fix între coadă și perete, unde n-ai decât două plăci în tavan, iar cea mai apropiată scurgere se află la patru mese distanță. Era ușor de reperat; stătea în picioare și ne făcea cu mâna, îmbrăcată cu o bluză nouă-nouă și cu niște pantaloni largi, ambele cu un imprimeu frumos cu linii ondulate și încălcite, în care eram destul de sigură că sunt țesute farmece. E ziua aia din an în care toată lumea scoate de la naftalină singura ținută anuală nouă – din păcate, garderoba mea extinsă fusese incinerată în primul an – și era clar că păstrase costumația asta pentru anul terminal. Jowani venea cu două carafe mari cu apă, în vreme ce Cora asigura perimetrul.

Era bizar să străbat cantina ca să mă alătur lor. Și de n-am fi primit invitația, tot erau o groază de mese bune libere, plus toate cele nasoale. Mi s-a mai întâmplat ocazional să am de ales între mai multe mese, însă

întotdeauna fusese vorba de o mișcare proastă și riscantă, din cauză că ajunseseam prea devreme la cantină, de obicei într-un act de disperare, în urma unor zile în care avusesem ghinion repetat la mâncare. Acum era, pur și simplu, cursul firesc al lucrurilor. În jurul meu, toți cei care se îndreptau spre mese erau în același an cu mine, adică în anul terminal; îi știam aproape pe toți din vedere, dacă nu pe nume. În momentul de față, din o mie șase sute de elevi, câți fuseserăm inițial, mai rămăseserăm în jur de o mie. Ceea ce sună îngrozitor, numai că, la începutul ultimului an, rămân în mod normal mai puțin de opt sute de elevi. Și, în mod normal, mai puțin de jumătate dintre aceștia ajung la absolvire.

Însă anul acesta cineva deturnase bine lucrurile de la fâgașul lor firesc, iar acel cineva stătea alături de mine la masă. Nkoyo nici n-a așteptat ca Orion și cu mine să ne așezăm, că a și izbucnit:

— A funcționat? Ați pus la punct mașinăria?

— Câți malefici erau acolo jos? s-a trezit Cora vorbind peste ea, în timp ce se așeza gâfâind, încă înșurubând capacul borcănașului de lut pe care-l folosisese ca să picure o vrajă de stabilire a perimetrului în jurul mesei.

Dacă e să ne luăm după standardele impuse de eticheta Școlii Solomonarilor, nu erau nepoliticoase: avea tot dreptul să ne ia la întrebări, de vreme ce ele ocupaseră masa – e un târg mai mult decât cinstit când vrei să obții informații de primă mână. Ceilalți elevi din anul terminal ocupau de zor mesele alăturate – oferindu-ne un perimetru de siguranță solid –, cei mai descurcăreți ascultând conversația noastră, iar unii dintre cei aflați mai departe aplecându-se cu nerușinare și ducându-și mâna pâlnie la ureche, în timp ce prietenii le țineau de șase.

Toată lumea din școală știa un lucru, și anume că, împotriva oricăror așteptări, eu și Orion ne întorseserăm vii din încântătoarea excursie întreprinsă de dimineață în sala de absolvire. Eu îmi petrecusem însă restul zilei ascunsă la mine-n cameră, iar Orion evitase în general fapăturile omenești care nu erau pe cale de a fi mâncate de malefici, așa că